

Una altra onada de poetes catalans intentant conscientment o inconscient, scalar les més encrespades cims de la poesia catalana.

Sempre ha això necessària i més i tot huan treballen la preparació d'aquests versos tenim la sensació més autèntica que almenys la veu més íntima de la nostra joventut s'avança a tots les calamitats.

Heu sentit a dir una i altra vegada que s'ha produït un buit perquè entre les diverses generacions literàries. Però sempre ho hem sentit a dir sense comentar massa, s'adira sense que el nostre interlocutor ens deixés entendre el perquè d'aquesta afirmació. Generalment això s'ha dit amb el to que m'ha dit la veu en una taticia de café: sense massa preocupació que allò m'ho hagi costat com una veritat feta sinó m'ho avia com un comentari i amb dir que nosaltres el contradim. Però hem de dir: Tot un molt encalant!, diríem que veu les

de aspirar: Estem totalment equivocats. I s'ha
percutit en el punt del foc tot dues
la mateixa esperança d'un felix descollaç, i
els nos' avangut i refug en tancar una
secreta fe.

Nosaltz hem presat molts regards en
aquest buit profund. I d'una manera
concreta no hem arribat a cap conclusió
definitiva. Nosaltz sabem que existien ~~uns~~
~~estats~~ i uns realitats que desmentien aquelles
seves manifestacions. I que el buit s'uns
de conceptes, de tendències, que de fets.

Potem un dia arribarem a entendre ni
el trencament s'han produït en cadascun
del punts d'una generació a l'altre i podem
participar com a normal una actitud sen-
blant, però ara veiem ara nosaltz nos hem
adonat del trencament: que aquesta generació,
que no refusarem el curs del temps, que són
generacions de tendències, i produïen
a casa nostra i a tot arreu cada vegada
amb una velocitat més ràpida. I actualment
coexisten creadors, i bon punt per cert, que

reduïren sols, ben oposats tot i que la
seua formació; el desmentir-hi de la seua
vida civil, tan i tan important per a la
formació de l'home, hagi estat la mateixa.

El, el que predominava aquí és la voluntat.
Tot era deessa. I l'home ha de fer
un esforç gegantí per fer un pas en el
seu camí a través del temps; de l'espai,
que a fi de comptes era a ésser el mateix.

Així passa una altra confusió, així és el
que fa veure a algú que ho ha buit, passi
així que en la desmida se salti una petita
farsa i s'acabi en la ignorància.

Per així és important saber la feua
tot i que sabem que no ens direm ara un
can ~~de~~ de transcendental. Potser ens ho direm,
certament, però nosaltres no estem el suficientment
preparats, per així que coneixem d'ell, ~~de~~
o Fria, per a copiar-lo, per a memorar-lo. Serà
fàcil de rutina i ens calen altres flors per
atruer-nos a sergalar constantment el valor d'un
fet nou.

Però ni no aconseguirem conèixer, en la unió d'origen,
ni amb un poeta racional, ni les coses, adonarem

de l'espant i de la humanitat que hi ha
en cadascun dels Valldos. I si encara ho
volem més segur: del conjunt de la lectura.
Perquè d'un home molt refredat i hanc
a saber perdre de les seves manifestacions
el sentit més amagat, el sentit obscuro que
riu dins de la claredat de les seves expressions
que: o bé us deixaran indiferents o bé us solta-
ran o bé us indignaran, la qual cosa no
deixa de tenir la seva eficàcia.

En la reunió d'avui us presentem quatre poemes
i dos assaigets. Aquests darrers es cuidaran de les
presentacions particulars. Losaltre dos nous volen
donar una visió de conjunt del conjunt d'aquesta
lectura. Pere Aramon, Ferran Fullà, Xavier Hinoja i
Rafael Toris són un grup que des de temps han
anet filapat i la seva compensació d'idees els ha
duat a manifestar-se públicament; d'una manera
clandestina, que a tal cosa avui es fan les coses
importantes, creant una publicació que l'any 1956
l'intitulaven DEIMOS. Aquest nom que correspon
a un satèl·lit de Mars, el deu de la guerra en pens
era el títol d'una revista escrita totalment en català
que aquests nois publicaven a l'Institut Francès
on feien els seus estudis inicials. D'aquesta
revista vam publicar-ne 5 números. L'any 1956

Ben Tair ja fa uns anys, llimona i sines,
hidrògens, Aramunt exacts; Frelle fríes,
publicar el 9 i si canvia el nom: i
ara d'intitulen: Solas. Hem aquí una valen-
tia història de l'autèntic forat. Moltos
hem estat temptats una i altre vegada per
a canvia el nom de Nairbolls Poítica
amb que van batejar les nostres veines;
no hem tingut la valentia de fer-ho. Però
també ens interessa de la constata que en
moment de plèta, quan hem estat a punt
de claudicar una vegada interior, ens ha
dit que no podem tenir la continuïtat
d'una realitat, no podem tenir una cosa
que viu ja per ella sola i independent dels
seus iniciadors, només pel gust de restipiar
una actitud inicial que ara a distància
no la trobem del tot encertada. Hem d'afan-
tar el nom, la sonaqueria i la veu del
nostre actual criteri una mica humilitat per
nosaltres mateixos. I pensem que aquesta actitud
comporta, en el nostre cas, una valentia més gran.

Però a part, no hi ha cas del nom de Solas.
Ella inicia una vida nova, la meravella vida
unidimensional i no dubtem en agafar un altre
nom que arribi millor al nostre propòsit.

Així vol dir la resta joventut va mal-
dejant-a ella mateixa i sap bé el que
li convé.

Es presentava el misme 9 de "Sols" i veurem
amb quin agraïment i fet, amb quin orgull
de la seva ben feta. No en va veure fills de
seu. I d'algun una ha de servir el
contacte d'aquí d'un puritanisme que fins
es veia amb els ulls de la veritat més
antiga arriba a espantar.

En Tàrris i l'Araucó un parlava d'En
Uimona i En Fullà, i d'En Montserrat que
no feien a aquells joves però sí company
d'En Tàrris en els seus d'ensenyament.
A ella toca donar la feina principal. Jo
dici d'En l'Araucó, el nostre
futur ^{potencial}, tampoc en agraï malament
un nobel de Fírica, que si veia que
se sent especialment atret per la filologia
i per la música. Un altre dia el de veure'l
en tota aquella antena que la seva boca
li promet d'assistir, i en "Sols" ha deixat
estangut més d'un assaig sobre música.
Rafael Tàrris s'ha sentit atret pel teatre,
n'ha publicat assaigs i pel conte. És un
noi una mica sorrat però jo en penso

que no ho s'ha trencat ni tant menys
sta un bon tipus d'apuntat de veure que
la vida s'ha de veure tan interessant i
de d'imprimir una tassa de vida, a
fa un estudi de ~~que~~ o una novel·la
pativaca. Així naturalment caldrà
fa que el noi sapiga llegir amb el cap
una mica est.

I ara ens queda un dels altres components:
Joan Aymaní. Ve ~~el~~ ^{el} ~~lloc~~ ^{lloc} d'Atampic
Just i Rita, que es diu Teresa, i que ve
de viulant, de fet a un "trac" que ve de la propietat superior.

Joan Aymaní si no això de 25 anys, de
llarga vida poètica ja ha als 12 anys ja
servia versos. El 1957 publicà un poema
a la fira d'Or. Als Jocs Florals dels escolars
el 1959 guanyà l'englantina, el 1961 la
flor natural i el premi Tòtan. El 1961
també a Calvià guanyà la Flor natural.
I aquest mateix any s'inscriu al Saló
Popari i publicà un 4^{rt} lloc. Com
veien de seu històric és s'espera a veure.
Ara ^{xaix} ~~la~~ ^{teatre} i veure infantil.

Traballeu un a publicitat: busquem per a la televisió, i campanyes publicitàries amb la línia Pelliscan. Ho veiem la influència que aquesta nostra extraordinària obra pot tenir amb l'obra d'Aguaró però veiem forçat el petit contacte del viure d'ara i la d'època força saludable.

Però una de les activitats més interessants de l'Aguaró és sense dubte, i en la qual veiem molt l'època veient, és un acompanyament del "Teatre Vini". L'època veient té referències actives i sempre hem tingut la intenció de trobar-los, i amb problemes del tipus del Teatre Vini globalment davant una de les manifestacions més extraordinàries del nostre temps, i en aquesta modalitat de teatre deuen no veure pas per ells sinó perquè no haurien treballat entre el públic, que és el pròxim principal de tots els aspectes actius, l'afegit veient.

Hem aleshores el nostre poeta. Ara

com a costura els hi faren els perfets que
ja van adreçant d'articles en els venies
de jovent: que seria la petita llavor
que iniciaria el diàleg final.

Per què seguir?
Com van devaluar el meu poema?
I el votat un poema?
Primeres lectures.
Autors prefats de poesia catalana.
Què és poesia?

15-2-52.

Tant i heig de parlar-me d'una altra cosa. Fa
dos anys en una de les sessions dedicades a poesia
un dels participants va llegir un jue poeta, estudiant
de medicina: Jordi Riu i Soler. Posteriorment
a la meua lectura sobre la meua obra per a l'Arca
Llor de Poesia. Ajust any, a l'hor d'it a l'Arca del
1951, un accident automobilitari va tallar cruelment
la vida d'un fill, d'un poeta i d'un futur metge. Ara, en
aquesta ocasió, voldria retrar un homenatge. Escobran
la meua obra dient la meua poesia, i sempre més intentaré
fixar en el votat i prefat el meu record unit al jue per ell
en la meua vida més autèntica.